

далото, което ни подари за свадбата, пукнало се на пръко, съвсемъ само! и до днесъ си стои така. Станахъ и коленичихъ предъ разпятието. Едва почнахъ молитвата и чухъ кучешки вой въ планината. Тръпки побиха цѣлата ми снага и се изправихъ. Изведнажъ разпятието се събори и ржката на Христа се счупи. Наведнахъ се да го прибера, но чухъ втори вой близо. Чухъ гласа на нашия Фиделъ. Затекохъ се на вратата, съ ржка на ключа, но като че не смѣхъ да отворя. До като стоехъ така вцепенена, силенъ вѣтръръ тласна прозореца и угаси свѣтлината на лампата. Огидохъ да затворя прозореца и запалъ лампата, но въ мигъ, за трети пѣтъ, кучето излая, като че на самата врата. Огворихъ. Фиделъ бѣ самичъкъ, но вмѣсто да ми се радва, почна да ме тегли за полата. Разбрахъ, че Франсоа е въ голѣма опасностъ. Всичкитѣ ми сили изведнѣжъ се върнаха. Безъ да затворя прозореца и вратата, впуснахъ се навънъ. Фиделъ вървеше предъ менъ и ме водеше. Близо единъ часъ какъ вървѣхме къмъ планината. Обувки и дрехи се изпокъсаха. Нищо не гледахъ, нищо не чувствувахъ. Мислѣхъ само за Франсоа; понѣкога искахъ да извикамъ, че му идвамъ на помощъ, но не можехъ или по-скоро не смѣхъ. Кждето минеше Фиделъ, минавахъ и азъ — кжде и какъ, не знамъ. Лавина се събори отъ планината, чухъ трѣсъкъ като отъ гърмотевица, земята се разтърси. Хванахъ се за едно дърво — лавината мина. Нощта бѣ ужасна. На нѣколко пѣти живота ми бѣше на косъмъ. Най-после, при зори и все предвождана отъ добрия ни Фиделъ, стигнахъ до една пропасть. Бѣше страшно....

Надъ пропастьта се виеше орелъ, а долу въ дъното, видѣхъ, като че проснатъ човѣкъ. Плѣзнахъ се по една навесена скала и се струполихъ предъ трупа на Франсоа....

Не знаехъ какво да права отъ скръбъ; азъ не се попитахъ даже какъ е убитъ, хвърлихъ се върху него и пипахъ сърдцето, ржцетѣ, лицето. Всичко бѣ студено, всичко бѣ мъртво; помислихъ, че и азъ ще умра, но сълзи задавиха гърлото ми.